

SPERANȚA

AUGUST 2022, ANUL 8, NR. 102

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA!

DUMNEZEU ESTE
RĂSPUNSUL

Misiunea Speranța - România. 2022

Predarea intelectului
în mâna Domnului

Daniel P. Nicolici

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța
Traian Secară, Biserica Maranata

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Luiza Cîmpean, Biserica Tabor 0448 483 500
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Nelu Albu, Biserica Harul 0449590887
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00

CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției:

35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
sperantaus@gmail.com

Psalmistul

Traian Dorz

Psalmistului, ispita lumii
i-a zis: „Frumos mai cântă, de-ai vrea,
al lumii aur tot ți-ai da,
doar mie dacă mi-ai cânta...”
- El nici nu s-a uitat spre ea.

Atunci îi zise slava lumii:
„Ce minunat ți-e viersul, vrei
doar mie cântul tău să-mi dai
și locul cel mai 'nalt să-l ai?”
- El nici nu i-a răspuns un grai.

Atunci i-a zis iubirea lumii:
Ce dulce ți-e cântarea; eu,
de m-ai cânta, te-aș face-un zeu,
și toți ți s-ar pleca mereu.”
- Dar el tăcu și mai din greu.

Cristos i-a zis atunci: „Vino
și cântă doar de Jertfa Mea;
vei plânge-acum, vei sângera,
dar Ceru-n veci te va cânta.”
- El i s-a dat cu tot ce-avea.

MOTTO-UL REVISTEI SPERANȚA

*„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui
Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru
arătarea și împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul,
stăruie asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă,
îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.*

*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să
sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să
audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele
lor.*

*Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor
îndrepta spre istorisiri închipuite.*

*Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă
lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”.*

(2 Timotei 4:1-5)

Trenul

La naștere, ne urcăm în tren și ne întâlnim cu părinții
creдем că vor călători mereu cu noi.
Și totuși, într-o gară, părinții noștri vor coborî din tren,
lăsându-ne singuri să ne continuăm călătoria...

Pe măsură ce timpul trece
Alți oameni se vor urca în tren.
Și vor fi persoane importante: frații noștri, prietenii, copiii,
chiar și iubirea vieții noastre.
Mulți își vor da demisia (chiar și iubirea vieții noastre)
și vor lăsa o prăpastie mai mult sau mai puțin mare.
Alții vor fi atât de discreți -
nu ne vom da seama că și-au părăsit locurile.

Această călătorie cu trenul va fi plină de bucurii,
tristeți, așteptări.
„Bună ziua”, „La revedere” și „Pe curând”.
Succesul înseamnă să avem relații bune cu toți pasagerii
cu condiția să dăm tot ce e mai bun din noi.
Nu știm la ce stație vom coborî,
Așadar, să trăim fericiți, să iubim și să iertăm!
Este important să facem asta, pentru că atunci când
coborâm din tren
ar trebui să lăsăm doar amintiri plăcute celor care își
continuă drumul...

Să fim fericiți cu ce avem și să mulțumim lui Dumnezeu
pentru această călătorie minunată.
De asemenea, mulțumesc că ești pasager în trenul meu.
Și, dacă trebuie să cobor la următoarea stație,
mă bucur că am parcurs un drum lung cu tine!
(Preluat)

DUMNEZEU ESTE RĂSPUNSUL

Misiunea Speranța - România, 2022

În perioada 6 - 18 Iulie, prin harul lui Dumnezeu, Misiunea Speranța a organizat o nouă ediție a turneului anual de evanghelizare din România. Grupul Speranța a adus laudă Domnului, iar păstorii Gabi Zăgrean, Luigi Mițoi și Vasile Bojor au întărit sufletele celor prezenți prin mesaje biblice de evangheliare.

PĂSTORUL GABI ZĂGREAN ȘI GRUPUL SPERANȚA LA RÂMNICU SĂRAT

UNDE ESTE RĂSPUNSUL ÎNTREBĂRILOR NOASTRE? (din predica păstorului Gabi Zăgrean)

Nu este liniște, atât în lume cât și în Biserică, tocmai pentru că nu toți avem răspunsuri argumentate la întrebările noastre. Nu au răspuns nici cei bucuroși, (de ce bucuria ține așa de puțin?) nici cei triști, (de ce tristețea ține așa de mult?). Nu au răspuns cei bogați - cu ce ne ducem din lumea asta? Există un răspuns pentru asta: „Îmbogățește-te pentru Dumnezeu!” Alte răspunsuri la această întrebare pot fi foarte grele, nu vi le dau. Săracii au întrebările lor: De ce m-a lovit soarta să fiu sărac? Ce-i pot răspunde eu? Săptămânal primesc câte o durere a unei familii care se destramă. Femei abandonate de bărbați. Ele se întreabă: De ce? Cu ce am greșit eu în viață ca să am un astfel de bărbat? Au nevoie de răspunsuri. Are cineva un răspuns pentru mamele acestea umilite și batjocorite, care plâng săptămâni, luni și ani? Sunt și bărbați abandonați care trebuie să-și crească copiii fără mama care i-a părăsit. Nici ei nu au răspuns cu toate că întreabă: Pentru ce s-a dus cu celălalt, cu ce am greșit, ce am făcut, ce n-am făcut...? Stăm în fața acestor întrebări fără răspuns din viața reală a unor oameni. Mă mut de la toți acești oameni cu întrebările lor, la copilașii nevinovați care vor să-l vadă pe tata și nu-l mai pot vedea.

continuare la pag.15

PANDEMIA SPIRITUALĂ DIN VREMEA DE PE URMĂ

(Predarea intelectului în mâna Domnului)

Păstor Daniel P. Nicolici, Biserica Baptistă Speranța, Melbourne

Scopul mesajului pe care-l am pentru Biserică este adresat mai mult sufletului și mai puțin trupului. Consider că avem foarte multe informații pentru trup și tot mai puține pentru suflet. Mai mult, hrana pentru suflet a devenit un amestec de înșelătorie și falsă interpretare ce creează adicție tip Show - Hollywood. Interpretarea spectaculară a Cuvântului lui Dumnezeu a obținut audiență cu speculații care nu reprezintă învățătura Domnului Isus. Drama aceasta a fost anunțată de Cuvântul lui Dumnezeu. În sensul acesta citim în 2 Timotei 3:1-5: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuibitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia”.

Dragii mei, observ tot mai mult interpretarea acestei stări spirituale, pe care eu o numesc pandemie spirituală, gândită de oamenii din Bisericele creștine ca fiind pentru oamenii din lume. Dacă însă citim cu atenție și cerem călăuzirea Duhului Sfânt putem să spunem că pandemia aceasta spirituală va intra în Bisericele Creștine. Să privim la două lucruri subliniate în acest context de pandemie spirituală.

* Primul lucru este apariția acestor vremuri grele în contextul Bisericii Creștine. Aceste vremuri grele anunțate de Apostolul Pavel nu se referă la manifestarea în felul acesta a oamenilor din lume. Imediat după căderea în păcat omenirea a îmbrățișat aceste manifestări și au fost practicate de-a lungul istoriei omenirii. Șocul spiritual anunțat de Cuvântul lui Dumnezeu este că lumea cu manifestările ei va intra în Bisericele Creștine.

Vremurile grele anunțate în textul din 2 Timotei nu se referă la persecuții, boală sau sărăcie materială, ci în ce privește trăirea în înșelătoria diavolului, anume: că sunt creștin și dacă o spun cu mare convingere, pot să-i conving și pe alți creștini că suntem frați. Aceste vremuri grele se referă la sufletul creștinului care pierde valorile vieții Domnului Isus, însă, înșelat de cel rău, crede că este creștin. Imaginea aceasta tristă este asemănată de Apostolul Pavel cu lane și lambre. Despre aceștia citim în Exod, capitolele 7 și 8. Aici îl avem pe Moise, trimis de Dumnezeu, și toiagul

lui Moise se transformă în șarpe, ca parte din judecățile lui Dumnezeu peste Egipt. Lane și lambre ar fi vrăjitorii care și ei arată abilitate asemănătoare cu a lui Moise. De aici Apostolul Pavel scoate paralela aceasta: „După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ceea ce privește credința”, iar vers. 5 din textul nostru interpretează această activitate: „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia”. Ideea aduce un avertisment pentru oamenii lui Dumnezeu că în Biserici vor apărea vrăjitori, înșelători care copiază lucrarea autentică a lui Dumnezeu. Dragii mei, această pandemie spirituală începe în suflet. Duhul Sfânt, prin Apostolul Pavel, aduce diagnosticul - boala începe în minte, sau intelect, ca parte din suflet. De aici deducem că este nevoie de predarea intelectului sau a minții în mâna Domnului.

* Al doilea lucru subliniat de Cuvântul lui Dumnezeu despre această pandemie spirituală este că, pe lângă faptul că va fi în Bisericele Creștine, se va întâmpla în zilele de pe urmă. Zilele de pe urmă se referă la începerea judecăților lui Dumnezeu din Apocalipsa, respectiv răpirea, sau ridicarea la Cer a Bisericii și revenirea Domnului Isus. În Marcu 13:27-29 citim: „Atunci va trimite pe îngerii Săi și va aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.

Luați învățătură de la smochin prin pilda lui. Când mlădița lui se face fragedă și înfrunzește, știți că vara este aproape.
Tot așa, când veți vedea aceste lucruri împlinindu-se, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă”.
Dragii mei, nu lăsați mintea să cocheteze cu mesaje false și înșelătorii de manifestare aparent religioasă. Vremurile grele care vor veni se referă la amestecul naturii lumii în sufletul credinciosului. Prima parte din suflet, care este afectată, este mintea sau intelectul credinciosului. Observăm că bătlia nu este pentru cei care au stat în această pandemie spirituală de mii de ani, ci bătlia este pentru mintea credinciosului. În vremurile din urmă mintea credinciosului va fi atacată mai mult ca oricând, iar victimele vor apărea mai mult ca oricând. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în Proverbe 9:10: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul, și știința sfinților este priceperea”. Asta înseamnă că trebuie să dăm intelectul nostru Domnului. Frica de Domnul este teama sfântă că Dumnezeu există. El vrea binele meu suprem, iar pentru aceasta mă cheamă să am o relație personală cu El și cu Domnul Isus. În Ioan 17:3 ni se vorbește sufletului nostru, sau mai exact intelectului din suflet: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu”. Am văzut că Dumnezeu ne cheamă să-l dăm inima; asta însemnează centrul activității din suflet, adică relația dintre intelect, sentiment și voință.

În Proverbe 23:16 citim: „*Fiule, dă-Mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele!*” O inimă predată în mâna Domnului are toate cele trei compartimente predate Domnului: *intelect, sentiment și voință*.

Unul din compartimentele sufletului nepredat total va influența pe celelalte două și inima va apărea ocupată de altceva. Cuvântul lui Dumnezeu numește această stare: *inimă împărțită*. În Iacov 4:8, Cuvântul ne spune în sensul acesta: „*Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!*” În intelect îmi cultiv valorile lui Dumnezeu. O minte care nu deosebește toiagul lui Moise de toiagul vrăjitorilor este o minte stricată. Vremurile din urmă vor fi caracterizate din abundență de apariția acestei forme de evlavie, ca o pandemie spirituală care are scopul să-i vâneze pe copiii lui Dumnezeu.

Dragii mei, toate evenimentele pământului sunt umbre ale lucrurilor din Cer. O minte care are doar informațional Cuvântul lui Dumnezeu este un pericol pentru inima spirituală. Vă chem să ne predăm intelectul, mintea în mâna Domnului. Prima caracteristică a omului cu inima predată Domnului este *smerenia și blândețea*. Domnul Isus este înaintea mergătorul nostru. Apostolul Pavel ne cheamă să ne uităm țintă la El, și chipul Domnului Isus să ia ființă în noi. Dacă inima noastră ne îndeamnă să facem lucruri pe care Domnul Isus

niciodată nu le-ar face, este clar că este nevoie de mai multă predare. Baza începerii lucrării lui Dumnezeu în intelect este asemenea lucrării în Domnul Isus, și anume blândețea și smerenia, care o observăm la Isus, mai întâi, în relație cu Dumnezeu. Inima Domnului Isus are o perfectă rezonanță în relația de activitate între intelect, sentiment și voință.

Blândețea și smerenia nu trebuie aplicată în primul rând oamenilor, ci în primul rând lui Dumnezeu. Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Oamenii nu au făcut ce au vrut cu Domnul Isus, ci au făcut ce a îngăduit Dumnezeu. Voi putea verifica dacă am intelectul în mâna lui Dumnezeu prin chipul Domnului Isus care se construiește în mine.

De ce oare smerenia și blândețea este baza de începere a chipului Domnului Isus în noi, în sufletul nostru? În contextul textului citit, Domnul Isus ne spune în Evanghelia după Matei 11:25-30:

„*În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: 'Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale! Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu, și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere. Veniți la Mine, toți cei*

trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Dragii mei, vă rog observați comparația, dar și drama căderii diavolului datorită mândriei. În contrast, baza creșterii chipului Domnului Isus în noi este prin smerenie și blândețe. Domnul Isus aseamănă acest lucru cu atitudinea unui copilăș. Un copilăș nu are mândrie. El va arăta totdeauna expresia dependenței de părinte. Cea mai mică instabilitate din inima unui copilăș îi va îndrepta ochii spre mama sau tata. Un intelect care acceptă să fie predat în mâna Domnului va începe să recunoască ceea ce nu poate și să exprime zilnic că depinde total de Dumnezeu. Dacă vedem mândrie în noi, dacă vedem ură în noi, dacă vedem adicție sau iubire de bani, și lista poate continua, și venin apoi înaintea lui Dumnezeu ca un copilăș smerit, fără pretenții sau alternative, Dumnezeu va lucra în noi. El va lucra în noi la fel cum a lucrat în înaintea mergătorul nostru, Isus Domnul. Dacă încă nu am văzut progrese în asemănarea cu chipul lui Cristos, însemnează că nu am dorit din toată inima acest lucru. Mă rog ca Dumnezeu să motiveze inima noastră ca să decidem să predăm intelectul, mintea noastră în mâna Domnului.

TREI ZILE DE BUNĂTATE

Mulțumim din suflet pentru ajutoarele alimentare și de îmbrăcăminte donate acestei familii. Mai sunt multe de făcut, în primul rând cu acoperișul prin care plouă, apoi cu podeaua care e spartă, ferestrele și cel mai important: pregătirea a 5 dintre copii să meargă la școală.

Cei care doriți în continuare să ajutați această familie, o puteți face prin contul Asociației „Trei zile de Bunătate” (RO89 BTRL RONC RTO5 7774 1501), a cărei președintă sunt. Voi posta poze cu tot ce se va repara la casă precum și sumele cheltuite pentru materialele de construcție. Dacă cineva dorește să lucreze voluntar împreună cu constructorii, să ia legătura la telefon 0753/ 795.315.

Dumnezeu să binecuvânteze efortul fiecăruia în parte!
Lenuța Neacșu

Eu nimic nu sunt aici

Lucica Boltașu

Pentru timpul meu pierdut, tare rău îmi pare,
Multe lucruri n-am știut, până-am crescut mare!
Am crezut că e firesc, să ai numai mamă,
Nici de Tatăl Cel ceresc, n-am băgat de seamă!

Ca și prunc, am pățimit frig și foame mare,
Dragoste nu am simțit, nici îmbrățișare.
Am crescut, era firesc, căci așa e-n lume,
Tot ce este pământesc, are câte-un nume!

Dar atâtea-am suferit, că mă-ntreb și-acuma,
Cu ce oare am greșit, de-am simțit doar bruma.
Roua-n dimineți era pentru min' doar vișe,
Doar în ochi îmi tremura, dorurile ninse!

Au trecut ani peste ani, șubrezindu-mi starea,
N-am râvnit averi și bani, am privit doar zarea.
Am simțit în duhul meu, deznădejde multă
Și-am strigat la Dumnezeu; „De exiști, m-asculță!”

N-am primit povață, știu, n-am primit vreodată,
N-am știut că Domnu-i viu, c-am în Cer un Tată!
M-am autoeducat, m-am luptat cu mine,
Nu în toate-am excelat, dar nu mi-e rușine!

Când am înțeles că eu, sunt un pumn de tină,
Am ales pe Dumnezeu să-mi fie Lumină.
Am crezut în Fiul Său, Cel jertfit pe cruce,
Când mi-a luat păcatul greu, viața mi-a fost dulce!

Eu nimic nu sunt aici, dacă n-am credință
Și de nu am Duhul Sfânt, nu am biruință!
Astfel, azi, ca om schimbat, am lăsat trecutul,
Am iertat, mi s-a iertat, că-i plătit tributul!

Am îndrumător mereu, îndreptar Cuvântul,
Slavă-I dau lui Dumnezeu, lui Isus, Preasfântul!
El în seamă n-a ținut vremea mea haină,
M-a iertat căci m-a iubit și mi-a dat lumină!

Într-o zi m-a cercetat, ca să-mi plâng trădarea,
Și eu Domnului i-am dat, pe-obraz, sărutarea!
Pe genunchi mă rog și plâng, bine e cu Tata,
Mă-nfior ca frunza-n crâng, și strig „Maranata!”

Ce-i trecut, nu poți schimba, nici vorba nici fapta,
Domnul poate-a judeca, tot El dă răsplata!
Dacă te simți vinovat și îți plângi amarul,
Să știi, Domnul te-a iertat, acceptând Calvarul!

Când briza ofului adie, seara...

Ana Flaz

Când briza ofului adie, seara,
Valsează marea-n fluxul de suspine,
Mulțumescu-Ți Doamne că mi-am dus povara
Și că tăria mea este în Tine.

Chiar dacă pâinea-mi este mai trudită,
În Tine sufletul mi se răsfată,
Pășesc spre mal, pe creste de ispită,
În Stâncă-mi este ancora de viață.

Curg înspre Tine-n lacrimi de căință,
De drag, de dor, lubitul meu Isus
Tu mă transformi, îți este cu putință,
În afluent al Apelor de Sus.

Privirea-Ți sacră, ochiul Tău ca para,
În adâncime, unda-mi cercetează,
Acolo unde mă pândește fiara,
În gândul nenăscut, el mă veghează.

Pe când un plod fără de chip am fost,
Pe brațul Tău mă așezase mama
Și vieții mele i-ai făurit un rost,
Te-ai pironit pe Cruce, să iau seama.

Vreau să-mi duc crucea, fără de cârtire,
Să ascult, să împlinesc, să-Ți fiu pe plac,
Să Te iubesc în știre și ne știre
Doar spre slava Ta să fie tot ce fac.

Lubitul meu, Te-aștept, am o arvună,
Piatră scumpă-n inelul de la Tine,
Să-Ți aud glasul, „vină slugă bună,
Primește plata ce ți se cuvine”.

Când briza ofului adie, seara,
Valsează marea-n fluxul de suspine,
Mulțumescu-Ți Doamne că mi-am dus povara
Și că tăria mea este în Tine.

ÎNVĂȚĂTURI DE BAZĂ DESPRE DUHUL SFÂNT

desprinse din Epistola Apostolului Pavel către Galateni
Păstor Teofil Ciortuz.

*Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?
Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”. (Galateni 3:6,5)*

Din aceste pasaje desprinse din Epistola Apostolului Pavel către Galateni, înțelegem că Duhul Sfânt are un rol esențial în mântuire și viața creștină. Vom continua cu un alt adevăr fundamental, care ne descoperă că:

Suma tuturor binecuvântărilor vieții creștine este Duhul Sfânt.

Apostolul Pavel vorbește despre Avraam și credința lui. Am văzut că Duhul Sfânt are un rol esențial în mântuire și viața creștină. Suma tuturor binecuvântărilor vieții este Duhul Sfânt. De data aceasta Apostolul Pavel vorbește despre Avraam și credința lui. Dumnezeu i-a promis că-i va da un nume mare, o țară, că va fi o binecuvântare și că cei care vor ieși din el vor fi ca stelele pe cer, dar mai este ceva: Dumnezeu i-a promis Duhul Sfânt, și asta este totalitatea binecuvântărilor promise, împlinită în Domnul Isus Cristos. Citim în continuare în Galateni 3:13,14:

„Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: ‘Blestemat e oricine este atârnat pe lemn’, pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Cristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit”. Noi toți eram sub acest blestem al legii, de aceea nu poate să zică cineva: „Eu sunt credincios prin faptele legii, prin faptele legii am primit Duhul Sfânt”. Nu, Domnul S-a făcut blestem, El a luat blestemul asupra Lui, pentru noi. Ceea ce vrea să spună Apostolul Pavel aici este că

suma tuturor binecuvântărilor din viața de credință se sintetizează în realitatea aceasta: Duhul Sfânt promis de Dumnezeu ni s-a dat nouă ca lui Avraam.

Avraam, la urma urmei, nu a avut o bucată de pământ, în afară de peștera Macpela, pe care a cumpărat-o și unde și-a îngropat soția. Avraam nu și-a văzut poporul promis - ca stelele de pe cer. Când Avraam a murit, sămânța lui era doar unul: Isaac. Avraam nu a văzut împlinirea promisiunii făcute: *„Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”*. Dar Avraam a privit înainte la împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, care o împlinește prin Cristos, pentru noi, neamurile. În acest pasaj vedem că binecuvântarea vestită lui Avraam ne cuprinde și pe noi, neamurile, împreună cu evreii. Îl vedem pe Cristos și Duhul promis, și pe Dumnezeu care împlinește această promisiune.

Dumnezeu îl binecuvântează pe credincios cu cea mai mare binecuvântare, mai bună decât sănătatea: Duhul Sfânt în toată plinătatea Lui. Și acesta este darul lui Dumnezeu pe care l-am primit prin credință. Nu prin fapte, nu prin împlinirea unor ritualuri, nu că ne-am silit noi, ci pur și simplu pentru că am crezut în Dumnezeu. Chiar și noi, neamurile, ticăloși, păcătoși, fără Biblie, fără Dumnezeu, doar pentru că am crezut mesajul mântuirii: Cristos răstignit, am primit Duhul promis. Aceasta este o altă lespede pe care o pune Apostolul Pavel în viața de credință. El spune: Frați din Galatia și frați din Melbourne, Dumnezeu onorează credința unui om oricine ar fi el, chiar păgân (cum a fost Avraam și tatăl lui, Terah), dintre neamuri, neevreu, fără Lege, dar care a crezut în Isus Cristos, Dumnezeu onorează credința aceasta și-i dă Duhul Sfânt promis.

Dacă mergem la Galateni 4:4-6, vedem că Domnul Isus a realizat înfierea noastră, iar Duhul Sfânt ne naște în familia lui Dumnezeu: *„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‘Ava!’, adică ‘Tată!’”*.

Dumnezeu lucrează milimetric, matematic, la secundă - când a venit împlinirea vremii a venit Domnul Isus. De ce a venit? Acum două mii de ani Domnul Isus a venit ca, murind pe cruce, să ne răscumpere pe cei ce eram sub lege, să ne scape de acest jug pe care nici părinții noștri nu l-au putut răbda, să ne scape de sub robie și să ne facă oameni liberi. Domnul a venit ca să realizeze statutul nostru de fii ai lui Dumnezeu, prin înfiere. Eram fiii celui rău, eram fiii neascultării, fiii mâniei, dar Domnul Isus a plătit

pentru noi prețul de răscumpărare și acum suntem fii ai lui Dumnezeu. Pe lângă faptul că am fost socotiți neprihăniți, am primit un act legal al înfierii.

Dar este o problemă. Un copil înfiat nu are trăsăturile tatălui, nu are ADN-ul tatălui. Acest copil are toate drepturile, el te moștenește, mănâncă la masă cu tine, dar mai rămâne ceva: lucrarea Duhului Sfânt să ne facă asemănători cu natura dumnezeiască. Și pentru că suntem fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului său. Aici sunt două venituri:

1. Cristos vine și te răscumpără ca să te facă fiu înfiat.
2. Duhul Sfânt vine în inima ta și este numit: *Duhul Fiului Său*; care strigă *Ava, Tată*, care pune în tine dorință după Dumnezeu. Și încetul cu încetul, în procesul vieții creștine, care se desfășoară prin Duhul Sfânt, încep să apară în tine trăsăturile dumnezeiești. Ajungem la starea pe care o cerea Domnul Isus: „*Fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru este desăvârșit!*” Suntem din familia Tatălui și Tatăl

lucrează în copiii Săi asemănarea cu Fiul Său. Nu suntem perfecți, dar Domnul Isus Cristos, prin Duhul Sfânt lucrează ca să ne facă asemănători Lui. Dar dacă nu ești al lui Cristos, dacă nu ai Duhul lui Dumnezeu în tine, nu are cine să te prelucereze, tot așa, nepocăit, rămâi. Întotdeauna vei fi critic, cu ochii pe greșelile altora, care sunt și ei pe bancul de lucru al lui Dumnezeu. De aceea este important să spui: Duhule Sfânt, te rog să lucrezi și în mine și să mă faci desăvârșit.

Și este important să mai punem încă o lespede la fundamentul credinței: Da, Cristos m-a răscumpărat, sunt copilul lui Dumnezeu prin înfiere, dar laudă Domnului că nu este numai atât, ci Duhul Sfânt lucrează până voi fi asemenea Domnului Isus Cristos. La un moment dat vei auzi glasul Duhului Sfânt în inima ta, care-ți spune să schimbi ceva. Și ca un bun creștin vei spune: Da, Doamne, mă schimb. Chiar dacă nu-mi place, chiar dacă este împotriva firii și a dorințelor mele carnale, mă schimb. Dar El este Meșterul, El lucrează la prelucrarea ta. Trebuie să spui: Da, Doamne...

Vedeți cât este de important să punem bine temelia? Am primit Duhul Sfânt prin ascultarea credinței în mesajul primit: Cristos răstignit. Și totalitatea binecuvântărilor care vin peste un credincios este Duhul Sfânt în viața noastră care activează înfierea noastră și lucrează schimbarea caracterului în noi. Să mulțumim întotdeauna pentru răscumpărarea și înfierea care ne-a fost dată prin Isus Cristos și să ne rugăm ca Dumnezeu să o ducă la îndeplinire până în ziua Domnului Isus Cristos. Amin.

ÎNTÂLNIREA DMF A PĂSTORILOR DIN DANDENONG - JOI, 14 IULIE, LA FRBC

Întâlnirea lunară a păstorilor din zona Dandenong (DMF – Dandenong Ministers Fellowship) a avut loc la Prima Biserică Baptistă Română din Australia păstorită de fratele Teofil Ciortuz.

Păstori de diferite etnii, lucrători din Biserici evanghelice, se adună o dată în fiecare lună pentru părtășie, discuții, rugăciune și încurajare, Biserica gazdă oferind și masa de prânz pregătită de surori din Biserică.

În luna Iulie a fost bucuria noastră de a găzdui întrunirea; este bine să fim parte dintr-un grup mai larg de păstori care simt ca și noi, predică aceeași Evanghelie a harului adus prin Cristos Domnul și ne încurajează și pe noi, cei veniți din locuri mai îndepărtate în Australia, țara care ne-a primit și ne-a făcut parte din binecuvântările date de Dumnezeu. Dumnezeu să binecuvânteze Australia și pe toți creștinii din ea!

Păstor Teofil Ciortuz

OASPEȚI DRAGI LA BISERICA PENTECOSTALĂ SYDNEY

Prin Harul Domnului, pe data de 26 iunie 2022, la Biserica Pentecostală Română din Sydney, am fost vizitați de un grup din Gold Coast, de la Biserica Grace.

Au slujit din Cuvânt fratele Marius Marcu, iar la îndemn la rugăciune au vorbit frații Emanuel Stamatoiu, Simi Rus și fratele Nuțu Marcu, tata lui Marius.

Familia Marcu și Marta Marius au venit împreună cu cei 5 copii ai lor, iar familia Stamatoiu Emanuel și Angelica împreună cu 7 dintre copii lor. Familia Simi și Adina Rus au venit cu cei 4 copii ai lor și împreună au slujit în cântare.

În data de 3 iulie am fost vizitați de familia Ilie și Simona Vidican, de la Biserica Elim Brisbane, și de familia Daniel și Lidia Costea, de la Biserica Tabor, Melbourne.

Mulțumim lui Dumnezeu că fiecare a slujit Domnului cu darul care i-a fost încredințat.

Diacon Ruben Wagner (vom reveni cu detalii)

BINECUVÂNTARE LA BISERICA BAPTISTĂ MARANATA, MELBOURNE

În data de 17 Iulie 2022, tânăra familie Daniel și Laura Micuț, au adus-o la binecuvântare pe micuța Alisa Laura. Păstorul Cornel Ghiță a avut cuvinte de încurajare și învățături sfinte pentru tânăra familie cât și pentru întreaga Biserică. Apoi a oficiat actul de binecuvântare și a citit din Numeri 6:24-26. Scurt extras din predică:

Nimic nu poate să fie mai frumos decât o imagine ca aceasta: părinți credincioși, care se pleacă pe genunchi și între ei sunt copilașii lor, și se roagă împreună. Și aceasta să nu fie ocazional, ci să fie o practică în casele voastre. Așa se întipărește în inima copiilor credința în Dumnezeu.

Întotdeauna să ne rugăm Domnului: „Doamne, mi-ai dat copiii aceștia, este cel mai mare dar pe care mi l-ai dat. Eu vreau să Ți-l dăruiesc Ție înapoi, crescându-i pentru slava Ta. Eu vreau ca acești copii, cu care Tu m-ai binecuvântat, să fie cu mine în slavă, în glorie. Doamne, Tu care îmi cunoști inima, știi că nu am dorință mai mare decât să fiu împreună cu copiii mei, cu nepoții mei în veșnicie”.

Noi trebuie să fim un exemplu pentru copiii noștri în toate lucrurile, în tot ce suntem. Fie că vrem sau nu vrem, noi suntem un model pentru copiii noștri, având o mare influență asupra lor.

Daniel și Laura, căutați să petreceți timp împreună voi ca și părinți, dar și împreună cu copiii. Aceasta va face ca legătura familiei să fie mai profundă și Dumnezeu vă poate folosi pentru ca și copiii voștri să-L cunoască pe Domnul. Dumnezeu să binecuvânteze copiii noștri și pe noi toți. Amin!

DE LA ȘATRĂ LA

UNIVERSITATE - 2

Ioan Ciobotă, Radio Vocea Evangheliei, Timișoara
Interviu cu Lenuța (Nușa) Neacșu

Reporter Ioan Ciobotă: Doamna Nușa Neacșu, spuneți-ne, vă rog, titlurile profesionale pe care le aveți, fără riscul de a „vă da mare”; unde sunteți acum?

Lenuța Neacșu: Sunt de 27 de ani bibliotecară la Biblioteca Județeană Costache Sturza din Bacău. Sunt și locotenent rezervist la Baza aeriană 095 din Bacău. Am absolvit Școala de ofițeri de la Baza aeriană Aurel Vlaicu din Boboc. Nu a fost ușor pentru mine, ca femeie, să absolv această școală la o vârstă destul de înaintată, la 41 de ani. Mulțumesc lui Dumnezeu, cu ajutorul Lui am reușit.

Reporter: Am început să discutăm data trecută despre parcursul dumneavoastră de la șatră până la Facultate. Ați făcut și Facultatea de Bibliotecar la Sibiu. Vă rog să faceți un scurt rezumat, și apoi să continuăm despre familia dumneavoastră.

Lenuța Neacșu: La prima Facultate am ajuns din dragostea mea pentru carte și pentru pasiunea de a citi. Nu pentru că asta mă salva pe mine, ca om, mă scotea din șatra de țigani și-mi dădea o anumită valoare. Chiar și acum, când am deja un statut social, când am o familie, iubesc cu aceeași pasiune cărțile, și cred cu toată tăria că menirea mea este să îndrept copiii, adolescenții, oamenii spre carte. Și dacă se poate spre Cartea Cărților.

Sunt persoane care mă întreabă să le recomand o carte având în vedere vârsta persoanei respective. Eu, care îmi cunosc cititorii, le recomand una sau alta, dar nu uit niciodată să menționez că e aproape nedrept, nefiresc, să citești atâtea cărți de diferite feluri și să nu deschizi niciodată Cartea Cărților - Biblia, Cartea în care bate inima lui Dumnezeu. Din politețe îi îndemn să pună mâna pe Cartea Cărților și, din curiozitate, să vadă din ce se compune, sau câte pagini are, măcar din curiozitate. O doamnă mi-a spus chiar: „Eu nu pot să mor până nu pun mâna pe Cartea Cărților”. „Să știți că așa și este”, i-am răspuns eu.

Reporter: Care a fost prima carte pe care a-ți întâlnit-o când trăiați în șatră? La școală, sau unde?

Lenuța Neacșu: Eram în clasa întâi, dar știam deja să citesc de la surorile mele mai mari. Și, cum mergeam eu spre școală, am trecut prin fața unei librării și am văzut în vitrină o carte excepțională, cartonată, în format mare. Cartea se chema *Povești cu zâne de Contesa de Segur*. Imaginile colorate, cu o zână bună cu aripi, a fost ceva extraordinar pentru mine. Mama ne dădea o monedă de 5 lei să ne cumpărăm câte un pachet de biscuiți. Eu îi spuneam sorei mele să nu-mi ia biscuiți, ci să-mi dea partea mea de bani. După ce am strâns ceva bănuți, am intrat în librărie, am pus banii pe tejghea și am spus: „Vă rog să-mi dați cartea din vitrină”. Doamna mi-a spus uitându-se la mărunțișul meu: „Nu-ți ajunge, măi copilaș, cartea asta e scumpă, costă 25 de lei, nu ai tu bani și nici față de cartea asta”. Nu m-am supărat, eram obișnuită cu jignirile. Am mai strâns ceva bănuți și după câteva zile m-am dus iar la doamna:

„Am bani destui?”. „N-ai!”. Nu știu de câte ori m-am dus așa, până într-o zi când, fără să-i numere, a luat tot mărunțișul, s-a uitat lung la mine, s-a dus și a luat cartea din vitrină și mi-a dat-o. Eu am pus-o la piept și am luat cu mine acea carte frumoasă cu zâne bune, cu oameni buni, nu ca acolo, la mine, în șatră, unde vedeam eu scandaluri și bătăi. Și am citit toată ziua, până s-a întunecat și n-am mai putut citi, că nu aveam electricitate. Așa bucurie am simțit. Aceeași bucurie am simțit în primul an la facultate când, contrar așteptărilor, în primul an am făcut Istoria cărții, Istoria scrisului de la pana de gâscă la stiloul lui Poenaru, apoi Istoria hârtiei. Toate acestea mă fascinau, faptul că dacă voiai să cumperi o carte scrisă de mână de către sclavi, trebuia să vinzi o moșie. Cărțile erau foarte scumpe. Aici am putut să pun mâna pe prima Biblie, a lui Șerban Cantacuzino, de la 1866, am putut să pun mâna pe Liturghierul lui Macarie și altele. Pe scurt, aici m-am îndrăgostit de Dumnezeu și am dorit să fac Facultatea de teologie, să știu mai multe despre Dumnezeu. La sfatul tatălui meu, am terminat *Facultatea de Librărie* și am urmat *Teologia*.

Reporter: Care era atitudinea mamei?

Lenuța Neacșu: Mama era împotrivă: „Nușa, nu știu ce e cu tine, ai înnebunit de atâta învățătură”. Singurul care mă înțelegea era tata. El m-a apărut și când aveam 13 ani și a venit un băiat călare să mă fure. Tata l-a gonit, cu toate că îl cunoșteam pe băiat și, așa.. îmi plăcea de el. Tata i-a spus: „Pleacă de aici că nu fuge fata mea cu tine”. Au mai existat tentative și pe la 16 ani, dar eu eram hotărâtă să-l ascult pe tata care spunea: „Lasă, cânt eu, fac eu bacșiș, îți cumpăr eu și creioane și caiete”. Tata cânta cu acordeonul și nu era ușor. Numai el știe câtă batjocură și câtă umilință a îndurat. Cânta și-mi trimetea la facultate 10 lei și-mi spunea să nu mai fur ciorbe de la cantină.

Dragul de tata... Nu pot să redau în cuvinte, astea sunt în sufletul meu.

Reporter: Ați simțit respingere din partea societății, a comunității?

Lenuța Neacșu: Din partea unora, da, era respingere, eram considerată trădătoare, așa mi se spunea, pentru că am trădat etnia, tradiția, valorile șatrei, pentru că m-am căsătorit târziu. Dar eu i-am iubit întotdeauna, i-am respectat și nu era ușor, pentru că lumea spre care eu năzuiam și mă așteptam să mă primească cu brațele deschise nu m-a primit așa deloc. Chiar în biblioteca unde lucrez voiam să fac anumite proiecte, dar mi s-a spus: „Stai liniștită că... nu te ajută fața!” Am spus: „Dar mă ajută capul!” Răspunsul: „Asta nu se vede”. Deci, la un moment dat șatra mă considera trădătoare, lumea nu mă primea cu brațele deschise, iar eu am rămas suspendată între două lumi. Atunci când am strigat la Dumnezeu: „Doamne, eu a cui sunt?”, El mi-a răspuns: „A Mea ești dintotdeauna. Vino la Mine că Eu te primesc așa cum ești!”

Reporter: Spuneți-ne despre familia dumneavoastră.

Lenuța Neacșu: M-am întâlnit cu soțul meu la bibliotecă. El învăța pentru Facultatea de filozofie, eu la biblioteconomie și așa ne-am întâlnit. Mi-a fost foarte rușine să-i prezint pe părinții mei și în același timp știam că dacă mă iubește o să treacă peste asta. I-am prezentat părinții mei, acordeonul tatei, totul se vedea cu ochiul liber. El a spus: „*O să fie greu s-o conving pe mama că vreau să mă căsătoresc cu tine*”. Și a fost într-adevăr greu.

Reporter: Cum v-ați înțeles cu soacra de-a lungul anilor?

Lenuța Neacșu: M-a respectat, nu știu dacă pentru mine cât mai ales pentru copilul ei. A avut așa... un dinte împotriva etniei mele - ce va zice lumea? Fraza asta a omorât mii de vise. Soțul meu i-a spus despre mine: „*Este un om valoros care și-a depășit condiția socială, merită respectul*”. Și chiar dacă am fost considerată nora mai de la coadă, ne-am înțeles totuși ca oameni.

Eu nu m-am ascuns niciodată. Le-am spus copiilor mei de unde provin, le-am arătat poze, de altfel ei au cunoscut pe mamaia, pe tataia lor, știau că suntem țigani. Băiatul meu avea impresia că de la pozele pe care i le arătam și până la realitate au trecut patru sute de ani. El, la vârsta de 14 ani a câștigat o bursă de studii în Boston, America. El nici nu voia să se înscrie, că erau doar 4 locuri și mii de candidați. Dar eu i-am spus: „*Andrei, de ce să ne limităm noi înainte de a o face Dumnezeu? Îndrăznește, lasă restul în seama lui*

Dumnezeu; tu să candidezi”. El a reușit primul din cei 4 copii, și atunci a fost o experiență pentru el: „*Îndrăznește și lasă-L pe Dumnezeu să decidă*”. A fost invitat de patru ori, până la vârsta de 18 ani, și ceea ce a văzut în America l-a uimit, totuși mi-a spus: „*Mamă, e extraordinar, dar să știi că oameni valoroși ca tine puțini am găsit acolo*”. M-am simțit mândră când a spus asta.

Eu urma să fac un master la Teologie în Consiliere psihologică și spirituală, și în același timp Andrei era student la Litere, la Facultatea de limbi și literaturi străine, la București. El se plângea că este greu, că sunt atâtea limbi de învățat, dar i-am amintit că eu la vârsta de 50 de ani, cu puținii neuroni care mi-au mai rămas, am terminat cu nota 10, poți și tu. Sunt resurse launtrice, e ajutorul lui Dumnezeu, e grea facultatea, dar tu poți. Și a terminat băiatul meu facultatea, și încă

o fată, o am studentă la aceeași specializare, limbile greacă și suedeză. Am patru copii și sunt mândră de copiii mei. Mai am o fetiță în clasa a 12-a, care a câștigat olimpiada la limba engleză, și cea mai mică, Piticuțul, cum îi spunem noi, are 9 ani, este în clasa a 3-a. Am avut acest copil când credeam că nu mai pot procrea, la 45 de ani. În acel timp starea de sănătate nu mă ajuta, de 20 de ani sunt diagnosticată cu Hepatită cu virus C. După nașterea ei am fost trimisă la Spitalul Fundeni în comă. Toată lumea încercase să mă convingă că este o prostie să vrei să naști un copil la 45 de ani. Doctorii făceau pariuri pentru viața mea. I-am spus doctoriței, cea cu care născusem ceilalți trei copii: „*Doamna doctor, dacă trebuie să mor, mă împiedic de o cărămidă pe stradă și mor. Viața și moartea sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dacă vrea Dumnezeu să mă ia la El eu o să-mi pregătesc copiii. Le-am scris câte o scrisoare la fiecare și fetei care trebuie să se nască: „Scumpa mea, când vei citi scrisoarea aceasta mama va fi în Cer... Și m-am rugat Domnului: „Doamne, fie-Ți milă de mine, revarsă-Ți îndurarea și să se facă voia Ta*”. După ce am născut-o, doamna doctor mi-a spus: „*Nușă, într-o jumătate de oră vei fi trimisă la Spitalul Fundeni. Tu poți intra în comă oricând și este posibil să mori. Cheamă-l pe soțul tău și spune-i ce mai ai tu de spus cât mai ești lucidă*”. L-am chemat urgent pe soțul meu, care a venit cu un buchet de flori și cu zâmbetul pe buze. I-am spus: „*Nicu, două dorințe am la tine: să-ți iei o soție frumoasă, înaltă și româncă, și al doilea, oricât de greu îți va fi, să nu desparți copiii*”. El mi-a promis. Apoi, așa cum eram, cu perfuzii, cu o sondă, cu tot ce era pe capul meu, înainte de a mă duce la salvare, doamna doctor mi-a spus: „*Trebuie să-ți vezi copilul, nu se știe dacă te mai întorci*”. Și m-au dus la fetița mea. Era un ghemotoc mic, și am pupat-o pe frunte, atât... Apoi nu am mai știut nimic de mine, m-am trezit la Fundeni. Cinci săptămâni m-am zbatut între viață și moarte, apoi a venit domnul doctor specialist și mi-a spus: „*Doamna Neacșu, vă externăm. Pe alții în condiția dumneavoastră îi internăm. Aveți pe cineva acolo sus care vă iubește mult de tot și care o să vă poarte de grijă în continuare*”. Imediat i-am dat telefon soțului meu și i-am spus: „*Vin acasă*”.

După ce am simțit culoarea și energia morții, la un an de la această întâmplare eu dădeam examen pentru școala de ofițeri. Eram 27 de candidați și trei locuri. Am luat primul loc de locotenent.

Reporter: La final ce concluzie aveți după cele două episoade în care ne-ați povestit aceste lucruri deosebite?

Lenuța Neacșu: Concluzia mea este că Dumnezeu e mai prezent în viața noastră decât credem noi, doar că nu-l experimentăm noi prezența clipă de clipă. Trebuie să ieși puțin din zona ta de confort ca să-L simți. Trebuie să cobori din barcă dacă vrei să mergi pe apă.

Reporter: Aici încheiem convorbirea noastră cu doamna Lenuța Neacșu, care, dintr-o mahala, dintr-o șatră de țigani, a coborât din barcă. Sfatul nostru este: „*Coborâți din barcă de mână cu Dumnezeu*”.

CE BINE MĂ SIMT CU ALEȘII DOMNULUI

Păstor Dorel Brîndaș, Biserica Baptistă Harul, Melbourne

Este folositoare frecventarea Bisericii? La această întrebare aș vrea să dau câteva răspunsuri biblice pentru că sunt așa de mulți creștini care, pentru un anumit motiv în viața lor, au ales să nu mai frecventeze Biserica. Iată câteva explicații pe care le dau aceștia:

* Unii nu mai frecventează Biserica din cauza unor probleme ivite în Biserică.

* Unii datorită solicitării din partea păstorului de a se face colectă pentru ajutorarea diferitelor situații, misiuni, persoane: „M-am săturat să tot dau”.

* Altă categorie de oameni este cea care se simte bine în Biserică pentru o vreme, dar: „...am văzut că se schimbă toate, se schimbă muzica cu care eu am fost obișnuit, nici păstorul nu mai îmi place, predicile lui nu sunt ca acelea cu care eu am crescut la mine, la țară, nu mă zidesc acolo”. Aceasta este altă scuză, altă explicație.

* Mai există altă categorie de oameni care își caută Biserica ideală și, ce este interesant, nu o găsesc, nu găsesc Biserica perfectă pentru că bineînțeles nici noi, nici ei nu suntem perfecți. Și pentru că nu găsesc Biserica pe care ei au conceput-o în mintea lor, nu mai merg nicăieri. Și lista poate continua.

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:25)

Nu părăsi adunarea, sau Biserica. Oare este așa de important să rămân în curțile Casei Domnului?

Da, Biserica este locul unde ne întâlnim cu Dumnezeu. Aici, văzând tot ce se întâmplă în lumea din jur, ne încurajăm unii pe alții, ne îndemnăm unii pe alții, cu atât mai mult cu cât vedem că ziua se apropie. Aici, în Casa lui Dumnezeu ne închinăm lui Dumnezeu, Îi aducem laudele, cântările și rugăciunile noastre. Aici învățăm să-I slujim, aici învățăm să ne iubim unii pe alții, pentru că avem nevoie și de lecția aceasta a iubirii. Aici învățăm să practicăm iertarea, facerea de bine. Aici este locul unde este prezent Dumnezeu și, în prezența Lui, ne exercităm darurile noastre spirituale. Dumnezeu a pus un dar în fiecare dintre noi atunci când ne-am născut în lumea aceasta. Biserica este locul unde ne pregătim pentru „ziua care se apropie”. Nicăieri în lume, la nicio instituție și la nicio școală nu ți se va spune cum să te pregătești pentru ziua în care vei muri, cum să te pregătești pentru întâlnirea ta cu Dumnezeu. Dar aici, în Biserică, iubiții mei, mai există o șansă, aici vine Dumnezeu prin puterea Duhului Său și ne explică Scripturile, ne vorbește. Aici este locul unde vorbește Dumnezeu. Aici se citește Cuvântul. Aici ne adunăm, înaintea lui Dumnezeu, și ne plângem păcatele noastre. În cadrul unei Biserici locale ne formăm caracterele, învățăm să ne îngăduim unii pe alții, învățăm să trăim creștinește, în dragoste.

„Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună.”

Nu este bucurie mai mare decât atunci când Dumnezeu ne vede pe toți împreună în Casa lui Dumnezeu. Dorința lui Dumnezeu este ca toți cei pentru care a murit Fiul Lui, toți cei ce L-au primit pe Domnul Isus Cristos ca Domn și Mântuitor, să-L laude împreună pe Domnul.

Trebuie să realizăm că ori de câte ori venim în locul acesta, aici este prezent Dumnezeu. Iubiți Casa lui Dumnezeu. Prețuiți Casa lui Dumnezeu și, așa cum spune înțeleptul: „Păzește-ți piciorul când intri în Casa Domnului”.

Când vii în Casa Domnului Îi arăți lui Dumnezeu cât de mult Îl iubești, Îi arăți că El este deasupra intereselor tale, Îi arăți respectul tău. Să mai punem oare întrebarea: „E bine să vii la Biserică?” Nu este decât un singur răspuns: „Da, e bine”. Ce bine mă simt cu aleșii Domnului, ce bine mă simt în prezența lui Dumnezeu. Știu că nu sunt singur în lumea asta; am frați, am surori și nimic din ceea ce este în noi nu trece de privirile Domnului. Rugăciunea mea în acest moment este:

„Doamne, ajută-ne să locuim în Casa Ta până la sfârșitul vieții. Amin!”

SEARĂ DE RUGĂCIUNE la Prima Biserică Baptistă Română - Melbourne, Australia

cu păstorul Busuioc Belciu

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:1,2)

Frați și surori, iată câteva exemple care sprijinesc învățătura care reiese din versetele citate și îndemnurile la rugăciuni aduse Domnului pentru o minte schimbată. De multe ori ne-am asemănat cu păgânii prin vorbele noastre, gândurile noastre, lucrările noastre. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ierte. Să ne pocăim sincer, în genunchi, înaintea Domnului. *„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare.”* Să ne rugăm ca să vină trezirea în Biserică și în comunitate. *„Aș vrea ca-n mine tot ce-i vechi să moară, Ca tu să faci din mine ce dorești”.* Cântarea aceasta ne îndeamnă să ne dezbrăcăm de omul cel vechi ca să ne putem îmbrăca cu omul cel nou. Am auzit de o fată care a fost înfiată de la țigani corturari. Ea era obișnuită să trăiască în murdărie, în miros urât... Oamenii care au înfiat-o au spălat-o, au îmbrăcat-o după cum era viața într-o casă curată. Dar într-o zi s-au întrebat: *„Ce-i cu fata asta că miroase așa de urât?”* Ea îmbrăcase hainele noi peste cele vechi și alea miroseau. Dragilor, așa credem și noi că se poate. Păstrăm omul vechi, îl menajăm și punem peste el așa, câte ceva mai curat... Asta este fățarnicie. Să ne uităm la aceste exemple despre care am amintit:

1. „De aceea, lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora.”

Sunt trei lucruri distincte în acest verset de care trebuie să ținem cont. Primul este acesta:

* Sfințirea este legată de relații

Sfințirea noastră este legată de relațiile noastre cu oamenii. Domnul Isus, când a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, a spus: *„Cea dintâi este aceasta: [...] Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. Iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Marcu 12:29-31)*

Trebuie să știi că nu poți să mergi înaintea lui Dumnezeu fără aproapele tău. Tot ce te separă de

aproapele, automat te separă de Dumnezeu. Lăsați-vă de minciună, spune Cuvântul. Păi pe cine minți? Pe Dumnezeu nu-L poți minți, minți pe cei de lângă tine. Sfințirea noastră se vede și în relațiile noastre cu oamenii.

* Interdicția este urmată de o poruncă pozitivă

Al doilea lucru de care trebuie să ținem seamă este o poruncă interdicție - Lăsați-vă de minciună. Dar această interdicție este urmată de o poruncă pozitivă - Fiecare din voi să spună aproapelui său adevărul. *„Trăiți în lumină”,* spune Apostolul Ioan, *„trăiți în adevăr, mărturișiți adevărul, mărturișiți-vă unii altora păcatele”.* Deci nu numai că nu trăim în minciună, dar trăim în lumină, în transparență.

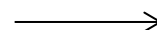
* La fiecare poruncă este o motivație teologică

Al treilea lucru de care trebuie să ținem cont este că la fiecare poruncă este o motivație teologică. În cazul nostru motivația este: pentru că suntem mădulare unii altora, de aceea trebuie să ne spunem adevărul unul altuia. Ce minunat este să știi că ești unit cu alții în trupul lui Cristos, să te rogi în unitate. Fraților, avem nevoie unii de alții, viața noastră spirituală ne vine din legătura în trup.

2. „Mâniați-vă și nu păcătuți. Să n-apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului”

* Mâniați-vă și nu păcătuți

Oare nu este mânia însăși un păcat? Domnul Isus spune că: *„Orișicine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății.” (Matei 5:21)* Dragilor, când întâlniți două versete în Biblie care vi se pare că se contrazic, nu primiți șoapta diavolului care vă spune că este o contrazicere. Să știți că amândouă sunt adevărate. Știm că Pavel a fost mânios de multe ori, David scrie în psalmul 119, versetul 53, că este plin de mânie împotriva celor care calcă Legea Domnului. Tot ce atinge demnitatea lui Dumnezeu trebuie să mă întristeze pe mine. Nu ești un adevărat credincios câtă vreme cineva Îl atacă pe Dumnezeu și tu ești nepăsător, râzi și glumești mai departe cu omul acela. Asta înseamnă că tu nu ai dragoste pentru Dumnezeu.

Un adevărat copil al lui Dumnezeu simte cu Dumnezeu. Și lucrurile care-L fac pe Dumnezeu să se mânie, trebuie să ne facă și pe noi să ne mâniem. Numai că vine completarea: „Să nu păcătuiești”. Dacă ne mâniem trebuie să știm când să ne oprim înainte de a păcătui. Moise a pierdut Canaanul pentru că, în mânia lui, a păcătuiește. El s-a mâniat pentru că era în joc onoarea lui Dumnezeu, pentru că poporul cârtea împotriva lui Dumnezeu, și până aici totul e bine. Dar când, în mânia lui, în loc să vorbească stâncii, a lovit puternic, Dumnezeu i-a spus: „Moise, destul. Pentru faptul acesta tu nu vei intra în Canaan”. Trebuie să fim foarte atenți că între mânia sfântă și cea nesfântă e o graniță așa de subțire că nici nu o observi.

Chiar când vin motive de întristare în viața noastră, prin aceste întristări Dumnezeu vrea să ne urce o treaptă mai sus pe calea pocăinței. Să iubiți vrăjmașul, să vă lepădați de tot ce aveți. Suntem cu toții în mâna Domnului în drum spre desăvârșire. Este normal să te întristezi, dar omul care e plin de Duhul lui Dumnezeu nu păcătuiește în indignarea aceasta. Nimic nu vine asupra noastră fără știința lui Dumnezeu. Spune: „Accept, Doamne!” Aduceți trupurile voastre ca o

jertfă vie, fiți gata să vă lepădați de omul cel vechi și să vă îmbrăcați cu omul cel nou.

** Să n-apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului.*

Unii cred că poți să faci orice până la apusul soarelui. Ceea ce vrea să spună Apostolul este că tu trebuie să te grăbești la împăcare. Este bine să nu te culci mânios, dar nu aștepta până seara. Cu cât te împaci mai repede, cu atât nu dai prilej diavolului. Asta este partea teologică a versetului. Nu-l face pe cel rău să se bucure.

Gândul nostru să fie la Domnul Isus, și tot ce facem să facem ca pentru Domnul. Sunt oameni bolnavi în suflet și în trup. Poate nu îi cunoaștem pe mulți, dar să ne rugăm ca și cum ar fi din familia noastră. Apoi să nu-i uităm pe cei din Ucraina, Domnul să facă să înceteze războiul; sunt frați ai noștri care trec prin suferințe, Dumnezeu să aibă milă de ei. Avem slujitori care sunt plecați în lucrare, Domnul Isus să le dea biruință. Să ne plecăm genunchii înaintea Domnului și să credem din toată inima că Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre și că El lucrează. Amin!

Parteneri în rugăciune - vești de la Viorica Jorza - Tabăra Vârfurile

„Dar eu către Tine îmi înalț rugăciunea, Doamne, la vremea potrivită. În bunătatea Ta cea mare, răspunde-mi, Dumnezeule, și dă-mi ajutorul Tău!” (Psalmul 69:13)

Viitorul lor în mâinile noastre

SLAVĂ DOMNULUI PENTRU:

- Cei 46 de copii care au participat în a doua serie de tabără. Dintre ei 4 L-au primit pe Domnul în viața lor și alți 2 s-au rededicat Domnului.
- Eliberarea pe care a adus-o Domnul în viața copiilor și în seria a treia la care au participat 48 de copii. Între ei am avut câțiva copii orfani luați în plasament de o familie creștină din Oradea, tatăl, un fost *taberist*. Un alt băiat de 8 ani își jelea tatăl pe care l-a pierdut în pandemie. Am avut la sfătuire un număr de 15 copii, dintre care 8 și-au dat viața în mâna Domnului, alții și-au reînnoit dedicarea față de El, iar alții, ca să primească mângâiere și încurajare.
- Ionuț, un copil de 12 ani, care a fost la sfătuire și L-a primit pe Domnul. În ultima seară de tabără, când a vorbit cu mama la telefon i-a spus: „Mami, când ajung acasă o să vă spun despre cea mai mare hotărâre pe care am luat-o”. Apoi, ajuns acasă, le-a povestit părinților despre „lucrurile minunate din tabără” exprimându-și aprecierea că tabăra din Vârfurile va rămâne „tabăra lui de suflet.”

RUGAȚI-VĂ LUI DUMNEZEU PENTRU:

- Wilma, care are dureri mari la genunchiul operat anul trecut în iunie. Ea are o întâlnire cu un doctor ortoped cu intenția să afle dacă genunchiul are o infecție și dacă trebuie intervenit din nou.
- Vio, a cărei stare se îmbunătățește, dar are nevoie de înțelepciune și discernământ ca să se implice în lucrurile care presupun mai puțin stres.
- Următoarele două serii de copii în tabără: nr. 4 din 2-6 iulie, cu copii din Seleuș, Calafat, Arad și Timișoara și nr 5 din 9-13 iulie cu copii din Arad, Tinăud și Aleșd.
- Ca Bisericele să încurajeze lucrarea cu copiii și formarea de învățători, căci copiii au atâta nevoie de oameni care să-i ajute, să-i învețe, să-i sfătuiască. Să le stăm alături copiilor noștri!

„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut.” (Psalmul 78: 3-4)

Mulțumim că ne însoțiți în rugăciune,
Echipa Copii pentru Cristos
SOLI DEO GLORIA!

DUMNEZEU ESTE RĂSPUNSUL

Misiunea Speranța - România, 2022

(continuare de la pag.3)

Să vedem ce întrebări au copilașii aceștia care cresc singuri. Se întreabă de ce în casa lor este o ceartă fără sfârșit. Le puteți răspunde? De ce mama și tata se tot ceartă și câteodată merg de braț pe stradă? În mintea lor e o ciorbă pe care noi o provocăm. Ei au în mintea lor niște întrebări, cresc cu ele, mai târziu unii devin vagabonzi și vă întrebați: Ce am crescut? Ai crescut exact ce ai! Pentru că atunci când în mintea lui a avut întrebări nimeni nu i-a dat răspuns. Trebuia luat de-o parte și explicat că uite, tati s-a enervat pentru că salariul este mic, mami e un pic tulburată pentru că doctorul i-a găsit o boală... Dar noi nu stăm să dăm socoteală la copii, de aceea ei cresc cu niște traume pe care le vedeți cu ochii voștri peste ani și nu le puteți explica. Copiii aceștia au nevoie de răspuns, nu au nevoie de jucării. Cine le dă răspunsul?

Vreau să mă duc acum spre zona celor cu păr cărunt, spre care mă îndrept și eu. M-a întrebat Mariana, soția mea: „Gabi, crezi că mai poți să duci atâtea programe...?” I-am răspuns: „Dragă, încerc...” Avea și ea o întrebare și a vrut și ea un răspuns. Anii trec ca un sunet și ajungem bătrâni. Bătrânețea are durerile ei și are și ea întrebările ei. Mulți oameni privesc nu numai pe geamul casei, ci prin geamul amintirilor. Și acolo sunt ceva prunci pe care i-ați crescut cu un singur deziderat: Totul pentru ei! Au trecut anii și te uiți prin zăbrelele amintirilor și te întrebi: Copiii ăștia nu ne sună? Copiii ăștia nu mai vin acasă? Sunt părinți care au niște întrebări. Pot să le spun acestor copii: mergeți acasă la mama că mai are puțin și pleacă, și o să mergeți voi la cimitir să-i duceți flori pe care nu poate să le mai vadă. O să bociți la capătul mormântului să spui: „Mamă, ai fost prețioasă”. Du-te și spune-i acum, cât mai este în viață. Dar tu n-ai timp acum că trebuie să aduni, să faci casă, să iei mașină și așa se duce viața printre degete. Părinții ăștia de care nu-i mai pasă nimănui au întrebări.

Trăim într-o lume a întrebărilor, dar nu avem răspunsuri. Ne-am propus, în turneul acesta, să vă aducem o veste bună tuturor: **Dumnezeu este răspunsul**. Glorie Lui! În această zi Dumnezeu vine spre fiecare să ne spună: „Eu sunt răspunsul!” Împăratul David, după ce a renunțat să găsească răspunsuri la toate întrebările, face ceva: „Eu am căutat pe Domnul și mi-a răspuns, m-a izbăvit din toate temerile mele”. Această experiență poate fi a fiecăruia. Concluzia este aceasta: Dumnezeu este răspunsul! Cel care ne poate vindeca este Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt, care este aici, să se atingă de orice inimă, de orice minte. Mă rog ca Duhul Sfânt să-ți dea răspunsuri.

Răspunsul pe care îl are Dumnezeu pentru fiecare din noi este: „Te iubesc, îmi pasă de tine și te caut”. Acesta este răspunsul Lui, nu este teorie, este un răspuns real. Dumnezeu vrea să răspundă nevoilor tale. Răspunsurile lui Cristos pentru tine sunt: „Bat la ușa ta acum și vreau să intru în viața ta, să-ți liniștesc durerile, dramele, așteptările, vreau să te eliberez, să te ajut. Eu sunt lângă tine!” Întoarce-ți fața spre El.

Singurul care poate să schimbe sensul vieții tale este Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a Lui să fie slava. Amin!

BOTEZ LA BISERICA PENTICOSTALĂ BETANIA, MELBOURNE

În data de 24 Iulie la Biserica Betania a fost zi de sărbătoare. Opt suflete, sub călăuzirea Duhului Sfânt, au mărturisit credința lor în Domnul Isus Cristos, intrând în apa botezului. Programul împodobit cu cântări de laudă, orchestră și cântări solo, a fost condus de păstorul Bisericii, Pavel Moza.

Actul botezului a fost oficiat de către păstorii Beni Pop și Tănase Magda, iar Cuvântul a fost vestit de către fratele prezbiter, dr. Traian Iurescu care a amintit Bisericii, și le-a explicat candidaților pentru botez, importanța botezului în apă citind din Romani 6:3: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui?”, și a adăugat: „Atunci când voi intrați în apă tot trecutul vostru păcătos este îngropat în moartea Domnului Isus Cristos, iar voi vă ridicați la o viață nouă, trăită pentru a aduce roade bune pentru slava lui Dumnezeu”.

ÎNTÂLNIREA TINERILOR LA BISERICA BAPTISTĂ MARANATA, MELBOURNE

Pe data de 23-24 Iulie 2022 a fost organizat la Biserica Maranata din Melbourne un eveniment pentru tineri, care poarta numele „Youth Connect”. La acest eveniment au fost invitați toți tinerii din Bisericele Baptiste și Penticostale din Australia. La vestirea cuvântului au participat tineri și lideri din Bisericele locale.

Au fost și invitați speciali: păstor pr. Andrew Curtis din Sydney și fratele Ben Price, care este evanghelist pe stradă, în Australia. Acest gen de întâlniri se vor organiza pe viitor în majoritatea Bisericilor Evanghelice din Australia.

Dorim ca prin aceste întâlniri să le oferim tinerilor prilejul și motivația să fie mai aproape de Domnul, iar unii dintre ei să ia decizia să-L urmeze pe Domnul toată viața lor.
Ovidiu Buzgău

Asasinul Hindu: schimbat prin rugăciune

Povestind viața pe care a dus-o înainte de a-L cunoaște pe Cristos, vocea lui Ravan a devenit mai apăsată de emoție. „Gândindu-mă la asta... îmi dau lacrimile”, a spus el. Astăzi, Ravan este un plantator de Biserici în sud-vestul Indiei. Cu toate acestea, înainte de a deveni creștin, a lucrat ca asasin plătit pentru Rashtriya Swayamsevak Sangh (RSS), o organizație naționalistă hindusă afiliată partidului politic de dreapta aflat la guvernare în India. El și o bandă de alți recruți au hărțuit atât creștinii cât și musulmanii. Timp de șapte ani, Ravan și-a savurat rolul de bandit angajat, bucurându-se de putere, salariu bun și alcool gratuit. Dar chiar dacă a executat atacuri violente conform instrucțiunilor șefilor săi hinduși, el, fără să știe, se pregătea pentru un nou rol în slujba lui Dumnezeu. Mama lui, care devenise creștină cu ani în urmă, s-a rugat cu ardoare ca fiul ei să se întoarcă la Cristos. „De când eram mic, mama mea obișnuia să se roage pentru mine”, a spus Ravan. „Obișnuiam să-i spun să se roage în liniște și uneori purtam căști pentru a nu auzi sunetul rugăciunii ei.”

Înainte de a se alătura bandei hinduse, Ravan a suferit mai multe greutăți. Familia lui o ducea greu din punct de vedere financiar, iar Ravan abandonase școala în clasa a șaptea. Tatăl său, pe care l-a descris ca fiind un creștin nominal cu probleme de alcoolism, a murit când Ravan avea 15 ani. Ravan îi călca pe urme. „Eram un alcoolic”, a spus el, „cu toate acestea am rostit cuvinte care au încurajat distrugerea creștinilor din India. Am vrut să fac parte din această

mișcare pentru a aduce India la hinduism.”

În ochii lui Ravan, mama lui era și ea pe o cale greșită. „Nu mi-a plăcut ca mama să-L urmeze pe Isus”, a spus el. „Am avertizat-o de multe ori să nu urmeze modul de viață creștin.”

În 2003 naționaliștii hinduși au trimis echipe de recrutori în toată India pentru a-i ademini pe tineri să se alăture la ceea ce a fost descris ca o organizație socială dedicată renașterii Indiei și păcii globale. Acea renaștere și pace ar putea fi atinsă, conform RSS, forțând alte religii să iasă din India și creând „o națiune hindusă pură”. Pe măsură ce recrutorii RSS intrau într-o zonă nouă, ei închiriau o clădire de școală locală sau o sală comunitară și vorbeau despre dificultățile cu care se confruntau hindușii în propria lor țară, punând problemele lor pe seama creștinilor și musulmanilor. „M-am simțit mișcat și am vrut să fac parte din această mișcare de a aduce India la hinduism”, a spus el. Dacă prelegerile ideologice nu erau suficiente pentru a convinge potențialii recruți, RSS promitea bani, alcool, droguri și femei. Cei care încă au refuzat să se alăture RSS au fost amenințați. Când Ravan, în vârstă de 20 de ani, s-a alăturat grupului în 2005, era un hindus nominal motivat în primul rând de promisiuni seducătoare. RSS l-a repartizat la Sri Ram Sena (Brigada lui Ram), numită după un zeu hindus, iar cartea sa națională de identitate l-a identificat ca membru al grupului. Ravan a urmat un antrenament special într-un oraș din apropiere înainte de a fi repartizat într-o echipă de opt persoane care a

acoperit o rază de 16 km în jurul orașului. Misiunea echipei sale a fost să creeze haos atunci când liderii RSS au cerut acest lucru. Primele sale locuri de muncă au implicat interceptarea micilor transporturi de vite îndreptate spre abator; în hinduism, vacile sunt venerate și protejate ca fiind sacre. „Scopul nostru a fost să atacăm șoferii camioanelor care transportau vaci, tauri, boi sau bivoli”, a spus Ravan. „Dacă persoana care conducea camionul era hindusă, am fost îndrumați să-i avertizăm și să-i dăm drumul. Dar dacă era musulman sau creștin, am fost îndrumat să opresc, să avertizez, să-i bat și să-i predau poliției. Apoi trebuia să depun mărturie mincinoasă și să insist la arestarea lor.”

Ravan a fost instruit să informeze poliția înaintea unui atac, astfel încât să ajungă la momentul potrivit și, de asemenea, a învățat cum să facă astfel încât acuzațiile false să fie menținute. Membrii echipei nu au fost niciodată trimiși în misiuni în propriile sate, pentru a nu fi recunoscuți. De asemenea, au fost instruiți să folosească arme neconvenționale, cum ar fi ramuri de copaci și bastoane și articole care ar putea fi ușor disponibile și nu ar sugera un atac planificat. Atacurile erau îndreptate asupra minorităților creștine și musulmane. (va continua)

Marcel Enuică, Regional Relationship Manager - Victoria, menuica@vom.com.au, +61 457 689 169

CU DUMNEZEU ÎN SUBTERANĂ

de Richard Wurmbrand - 1909-2001

(Reprodus cu permisiunea fratelui Mihai Wurmbrand)

PĂRINTELE SUROIANU - „Pururea vă bucurați!”

Camera 4 fusese ca un altar pe care oamenii erau transformați și transfigurați prin credința lor. Mă bucuram că mă mai aflu în viață, dar a părăsi camera muribunzilor însemna o coborâre. Dintr-un climat de noblețe și sacrificiu de sine, mă întorceam într-o lume a certurilor, vanităților și pretențiilor. A fost trist și comic să văd câți dintre reprezentanții vechii clase dominante se agățau de iluziile lor. „Excelențe” jegoase își dădeau binețe unele altora. Generali înfometați se întrebau unii pe alții de sănătate. Discutau la nesfârșit despre întoarcerea vremurilor trecute și redobândirea bogățiilor de altădată. Unul dintre aceștia, Vasile Donca, a acceptat de la mine o bucată de sfoară ca să-și lege pantalonii. Sfoara era ceva foarte prețios în închisoare. Dar când ne-am întâlnit în ziua următoare, s-a făcut că nu mă vede; făcusem greșeala să nu mă adresez cu „domnule general”.

.....

Când Donca a fost mutat, prețul lui a fost ocupat de un alt membru al Statului-Major, generalul Stavrat. (Numele este real.) Așa cum nu rasa îl face pe călugăr și nici epoleții pe ofițer, Stavrat era tot ceea ce nu era Donca. Deși scund de statură, îi făcea pe tovarășii lui de detenție să se simtă pitici prin simpla putere a personalității sale. Bătos, iute, prompt în a disprețui slăbiciunea, totuși plin de bunătate și de bun-simț, îi plăcea să se adreseze tuturor celor din celulă cu „ostaș”. Iuliu Stavrat era un general fără cizme. Pe ale lui le dăruise. Purtam amândoi ghetetele mele: le încălțam amândoi pe rând, când ieșeam să ne plimbăm în curte. Curând după sosirea lui, ni s-a permis să primim pachete cu hrană și a primit și generalul Stavrat unul. L-a deschis în fața unui public emoționat. S-a auzit o respirație gâfâită. Șuncă și cârnați afumați, prăjituri cu fructe, ciocolată – ce sacrificii trebuie să fi făcut soția lui ca să cumpere asemenea lucruri! Stavrat, care timp de opt ani trăise cu fărâmituri, a desfășurat pachetul la loc și a venit lângă patul meu. „Domnule păstor”, a zis, „fiți bun și împărțiți toate astea oamenilor.” Înainte de a fi soldat, Stavrat era creștin. Când s-a aflat că Rusia făcuse prima experiență cu bomba atomică, l-am întrebat „Credeți că ar distruge omenirea?”. „Și viitorul, și trecutul omenirii”, a zis el. „Nu va mai exista nimeni pe pământ care să cunoască lupta și progresul nostru pe pământ de-a lungul secolelor.” Stavrat avea un simț ascuțit al istoriei și vorbea cu

elocvență despre trecutul României. „Dar dacă războiul nuclear nu rezolvă nimic, iar civilizația și comunismul nu pot conviețui, nu știu care e soluția.” Eu am răspuns: „Soluția este credința creștină, într-o formă vie. Ea poate schimba și viețile oamenilor de frunte, și pe ale celor obișnuiți. Amintiți-vă de acei cărmuitori barbari, ca regele Clovis al Franței, Ștefan al Ungariei, Vladimir al Rusiei, care au fost convertiți și și-au creștinat țările. Asta se mai poate face și azi. Atunci vom vedea cortina de fier topindu-se.” „Să începem cu Gheorghiu-Dej? a zâmbit Stavrat. E de rang înalt!” Înlăturându-și toți rivalii, Gheorghiu-Dej era acum dictatorul nostru. El admitea deschis că se comiseseră mari greșeli, printre cele mai grave fiind proiectul Canalului Dunăre-Marea Neagră. În timp ce vorbeam despre acest fiasco, profesorul Gheorghiu m-a tras deoparte și mi-a spus: „Nu v-am spus ceva ce știu încă de pe când m-am întors la Târgu Ocna. Doctorul Ghițulescu s-a gândit că vestea v-ar șoca prea mult, în starea în care vă aflați. Soția dumneavoastră este închisă și a fost trimisă la Canal”. Gheorghiu pusese cap la cap informații culese de la diverși deținuți care lucraseră acolo. Sabina fusese arestată la doi ani după mine. Nu i se găsisese nicio vină, decât de a fi continuat lucrul meu în Biserică. La Poarta Albă a fost repartizată printre femeile care trebuiau să sape pământul, să-l încarce în roabe și să-l care la mari distanțe. Cele care nu-și făceau norma erau ținute fără pâine. Deținutele erau eleve patriote, prostituate, femei de lume și femei care sufereau pentru credința lor. În lagărul de la kilometrul 4, un ofițer a fost condamnat mai târziu la muncă silnică pentru că violase treizeci de tinere deținute: învinuirea era că „păta prestigiul regimului”.

Sabina era micuță și fragilă, așa că una dintre distracțiile favorite ale gardienilor era s-o arunce în Dunărea înghețată și s-o pescuiască din nou. Dar ea a supraviețuit. Salvarea ei s-a datorat abandonării proiectului de a construi Canalul. A fost trimisă, cu alți deținuți, la o fermă de stat pentru creșterea porcilor. Munca era grea și acolo. Profesorul mi-a spus că un deținut de la Văcărești vorbise cu soția mea în spitalul închisorii. „A fost rău bolnavă, dar va trăi”, mi-a spus Gheorghiu. „Femeile care sunt cu ea i-au vorbit despre un păstor, despre care auziseră că ar fi pe moarte și care

predicase de după ziduri. I s-a spus soției dumneavoastră că din 1950 n-ați mai fost auzit și că probabil că ați murit. Dar ea a susținut că asta nu e adevărat: orice mărturie contrară i s-ar aduce, a spus, ea vă crede în viață.”

Această veste aproape că mi-a spulberat stăpânirea de sine. Am încercat să mă rog, dar în minte mi s-a așternut un întuneric de nepătruns. Zile întregi nu am vorbit cu nimeni. Apoi, într-o dimineață, am văzut în curtea închisorii, lângă camera gardianului, un preot bătrân și foarte demn, cu barba albă răvășită de vântul rece. Tocmai sosise și fusese lăsat acolo. Mai mulți ofițeri se aflau în juru-i. „Ce-i cu popa ăsta bătrân aici?” a întrebat unul din ei. „A venit să-i spovedească pe toți”, a spus altul în bătaie de joc. Asta a și făcut părintele Suroianu. Era înconjurat de o asemenea aură de sfințenie, încât te simțai îmboldit să-i spui acestui om întregul adevăr.

Chiar și eu, care nu credeam în taina spovedaniei, i-am dezvăluit sentimentul meu de disperare și păcate despre care nu mai vorbisem niciodată cu nimeni. Adesea, rădăcinile răului nu sunt complet scoase la iveală la spovedanie. Dar, cu cât mă acuzam mai mult, cu atât mai mult mă privea părintele Suroianu cu dragoste și nu cu dispreț.

Suroianu avea motive de mâhnire în mai mare măsură decât oricare dintre noi. Întreaga lui familie fusese lovită în mod tragic. Uneia dintre fiicele sale, invalidă, îi luaseră soțul, care era cu noi, la Târgu Ocna. O altă fiică și soțul ei fuseseră condamnați la douăzeci de ani. Unul dintre fiii săi murise în închisoare. Un altul, preot, în care Suroianu își pusese mari speranțe, se întorsese împotriva lui. Nepoții lui fuseseră îndepărtați din școală sau din slujbe din cauza activităților „antistatale” ale părinților lor. Totuși, părintele Suroianu, un om simplu, autodidact, își petrecea timpul încurajându-i pe alții și ridicându-le moralul. Nu saluta niciodată cu „Bună dimineața”, ci cu formula biblică „Pururea vă bucurați!” El mi-a spus: „în ziua în care nu poți zâmbi, nu-ți deschide prăvălia. Pentru zâmbet te folosești numai de șaptesprezece mușchi ai feței, dar pentru a te încrunta – de treizeci și trei!”

L-am întrebat: „Ați avut atât de multe nenorociri. Cum de vă mai puteți bucura?” „Păi, e mare păcat să nu te bucuri”, a zis. „Găsești întotdeauna motive pentru a te bucura. Există un Dumnezeu în cer și în inimă. Azi dimineață am avut o bucată de pâine. A fost așa de bună! Uită-te acum, soarele strălucește și aici mă iubesc atât de mulți oameni. Fiecare zi în care nu te bucuri este o zi pierdută, fiule. N-o să te mai întâlnești niciodată cu ziua aceea”.

„Viața fără Dumnezeu este ca un creion neascuțit – nu are rost”

Când Billy Graham avea 92 de ani, se lupta cu boala Parkinson. În ianuarie, cu o lună înainte de a împlini 93 de ani, liderii din Carolina de Nord, l-au invitat la un prânz în onoarea sa. După ce s-au spus lucruri minunate despre el, Dr. Graham a urcat pe podium, și a zis:

Îmi amintesc astăzi de Albert Einstein, marele fizician care luna aceasta a fost onorat de revista *Time* drept *Omul secolului*. Einstein călătorea odată de la Princeton cu un tren, când conductorul a coborât pe culoar pentru a verifica biletele. Când a venit la Einstein, Einstein a băgat mâna în buzunarul vestei, nu și-a găsit biletul, așa că a băgat mâna în buzunarele pantalonilor, nu era acolo. Se uită în servietă, dar nu îl găsi. Apoi se uită pe scaunul de lângă el, tot nu l-a găsit.

Conductorul a spus: „Dr. Einstein, știu cine ești. Sunt sigur că ai cumpărat un bilet. Nu-ți face griji”. Einstein a dat din cap apreciativ. În timp ce era gata să treacă la următorul vagon, conductorul se întoarse și îl văzu pe marele fizician căutându-și biletul sub scaun, stând pe genunchi.

Conductorul s-a repezit înapoi și a spus: „Dr. Einstein, nu vă faceți griji, știu cine sunteți. Sunt sigur că ați cumpărat bilet.” Einstein s-a uitat la el și i-a spus: „Tinere, și eu știu cine sunt. Ceea ce nu știu este unde mă duc, pe tichet era scrisă destinația”. Acestea fiind spuse, Billy Graham a continuat: „Vezi costumele pe care îl port? Este un costum nou-nouț. Copiii mei îmi spun că am devenit puțin neglijent la bătrânețe. Așa că am ieșit și mi-am cumpărat un costum nou pentru acest prânz și încă o ocazie. Știi care este acea ocazie? Acesta este costumele în care voi fi îngropat. Dar când o să auzi că sunt mort, nu vreau să-ți amintești imediat costumele pe care îl port. Vreau să-ți amintești asta: „Nu numai că știu cine sunt. Știu și unde mă duc”.

Dr. Billy Graham a continuat: „Fie ca necazurile voastre să fie puține, binecuvântările voastre multe și nimic altceva decât fericirea să vă intre pe ușă. Viața fără Dumnezeu este ca un creion neascuțit – nu are rost.

Fie ca fiecare dintre noi să-și fi trăit viața, astfel încât atunci când biletul nostru este cerut la control, să nu trebuiască să ne facem griji cu privire la: „unde mergem.”

(articol preluat)

Calul și sufletul - de Costache Ioanid

Pe-un drum de sat, în zori de zi,
Trecea un om străin,
Un om cu plete colilii
Cu chip smerit, blajin...

Și cum trecea cu pas domol,
Înaintând spre deal,
Zări-ntr-o curte, un bărbat,
Ce țeșăla un cal...

Bătrânul se uită uimit,
Cu pasul tot mai rar,
Și gânduri taince-i veneau,
Privind spre gospodar...

Iar când ajunse-n dreptul lui,
I se adresă din drum:
- Frumos e calul și îngrijit,
E o fală oarecum...

Dar uite, dragul meu,
Un gând a-mi limpezi:
Cam câtă vreme cheltuiești
Cu calul, zi de zi?

- Trei ore taică, dar mi-e drag,
E-un cal cât trei moșii,
Căci cel mai mândru de la noi,
E calul meu, să știi.

- Trei ore? Cum, trei ore chiar?
Ascultă, de nu-i bai,
Dar oare sufletului tău,
Pe zi, câtă vreme-i dai?

O... pentru suflet, mă întrebi? !
Și omul a tăcut...
Și a zis apoi cam încurcat:
Nu-i dau nici un minut...

Iar călătorul cel bătrân,
Vorbi ușor și blând:
Trei ore zilnic pentru cal?
Și pentru suflet când? !

Ești un om vrednic, ce e drept,
Și nu ți-e drag să stai...
Dar omule, nu te gândești,
Ori suflet tu nu ai?

Eu sunt bătrân și coliliu,
Dar din ce văd acu',
Eu calul tău aș vrea să fiu,
Dar sufletul tău, nu...

Și când la Tronul lui Cristos
Va fi ca să te sui,
Tu, omul cel cu cal frumos,
De suflet ce-ai să spui? !

Prieteni dragi,
Nu vreau să-nșir cuvinte din văzduh,
Dar oare n-ați uitat
Și voi de suflet și de duh?

Nu țeșălați și voi un cal?
Nu pierdeți timpul sfânt? !
Nu risipiți voi ore-ntregi
Pe pulbere și vânt? !

Întreabă-te în orice zi,
În cuget hotărât:
Atâtea ore pentru cal,
Și pentru suflet cât? !

„Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”. (Filipeni 4:7)

PACEA PERFECTĂ

Noi toți avem de luptat un război: războiul împotriva îngrijorării. Va veni ziua în care vei trăi o viață cu mai multă pace și mai puțină panică, o viață marcată de liniște și cu mai puține probleme. Este adevărat că îngrijorarea vine odată cu viața, dar asta nu înseamnă că ea trebuie să ne conducă viețile. Dumnezeu are o prescripție pentru combaterea îngrijorării.

Când marinarii descriu o vijelie din care nimeni nu poate scăpa, ei o numesc „furtună perfectă”. Ei nu folosesc cuvântul „perfect” în sensul de ideal, ci în sensul de factor de unire, deoarece toate par să lucreze împreună pentru a crea vijelia insuportabilă. Vânturile puternice ale unui uragan, plus o scădere a temperaturii, plus o ploaie torențială. Fiecare element în parte ar fi o provocare, dar vântul, plus frigul, plus ploaia poate fi perfectă rețetă pentru un dezastru. Dar știi ceva? Tu nu trebuie să fii un pescar pentru a experimenta o furtună perfectă. E nevoie doar de un șomaj și de puțină recesie, sau de o boală, un transfer de la locul de muncă, o despărțire, sau o respingere de la facultate. Ne putem descurca cu o singură situație, dar apoi dintr-o situație se ajunge la două situații, apoi din două se fac trei situații dificile. Val după val, rafale puternice de vânt, urmate de descărcări electrice. Aceste lucruri sunt de ajuns pentru a te face să te întrebi dacă vei reuși să treci peste această furtună.

Răspunsul Apostolului Pavel pentru acea întrebare este profund și concis. El spune: „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4:7) În timp ce noi ne facem partea noastră, în timp ce noi ne bucurăm în Domnul rugându-ne specific pentru a ne ajuta în problemele specificate, urmează momentul în care ne punem încredea în Dumnezeu. El ne va da în schimbul rugăciunilor noastre o pace și o liniște care este peste limitele noastre de înțelegere sau de explicare. Este o pace supranaturală și care chiar depășește orice logică. Este un calm divin în mijlocul furtunii. Ați experimentat acest lucru în acele zile în care vă gândiți că ar trebui să fiți îngrijorați și totuși nu sunteți, sau că ar trebui să fiți zdrobiți și totuși sunteți în regulă, că ar trebui să fiți supărați, dar vă simțiți mângâiați. Aceasta este o pace care devine o cetate de apărare, ea ne păzește inimile și mințile, ne înfășoară întru totul.

FURTUNĂ PERFECTĂ

Capitolul 26 din Faptele Apostolilor cuprinde una dintre cele mai interesante povestiri despre furtuni din întreaga Biblie, furtuna prin care a trecut apostolul Pavel în drumul său spre închisoarea din Roma, acolo unde a scris

epistola către Filipeni. Când el scria „nu vă îngrijorați de nimic!”, el tocmai trecuse printr-o furtună, deci prin urmare, el putea să-și dea cu părerea datorită experienței pe care o avusese. El cunoștea foarte bine cum e să treci printr-o furtună. Haideți să începem prin a ne uita la furtuna perfectă a lui Pavel. Aceea a fost călătoria finală a vieții lui. El a fost imbarcat pe o corabie în Cezarea, cu destinația Italia. Luca și Aristarh – un frate creștin din Tesalonic – călătoreau împreună cu Pavel. Mai erau și alte persoane în corabie care, presupunem, că erau oameni condamnați pentru a ajunge în arena din Roma. Barca a început să plutească ușor până au ajuns la Sidon, locul în care au fost urcați într-o corabie egipteană cu cereale. Scriptura ne spune că au ajuns cu mare dificultate aproape de Cnid, apoi de acolo au navigat spre sud, la adăpostul Cretei, până au ajuns la „Limanurile bune” – care se afla cam pe la jumătatea insulei. Marinarii nu au dorit să rămână în „Limanuri bune”, dar știau că nu puteau să ajungă la Roma înaintea venirii iernii, așa că ei au preferat să meargă până în portul din Fenix. Chiar când un vânt sudic a început să bată ei au decis totuși să-și încerce norocul. Apostolul Pavel a încercat să-i convingă să nu pornească la drum și ei aveau motive să-l asculte pentru că Pavel călătorea pe mare destul de des. Aceea era a 12-a călătorie a sa spre Macedonia. Un lucru incredibil este faptul că Pavel a călătorit 2500 de mile pe mare. Deci, el cunoștea pericolul unei călătorii în timpul iernii, dar ei nu l-au ascultat deoarece Pavel nu era nimic mai mult decât un prizonier și un predicator evreu. Deci, ei au ridicat ancora și au pornit spre portul mai bun.

EURACHILON

Din Faptele Apostolilor 27:14 aflăm că, „nu după multă vreme, s-a dezlănțuit asupra insulei un vânt furtunos, numit Eurachilon.” Ce nume minunat. „Euros” înseamnă „vântul din est”, iar „chilon” înseamnă „vântul din nord”. Câteva traduceri numesc acest vânt ceea ce era el de fapt, un vânt din nord-est. Temperatura a scăzut. Pânzele au fost distruse. Valurile vuiau. Marinari căutau uscatul, dar nu puteau să-l vadă. Ei au căutat sfârșitul furtunii, dar nu au putut să-l vadă. Tot ceea ce au putut vedea a fost însăși furtuna. Componentele unei furtuni perfecte începuseră să se adune una peste alta. Era o mare în perioada iernii, un vânt cumplit, ei călătoreau într-o corabie a unui comerciant, iar echipajul nu mai avea răbdare. Separat, se putea face față acestor elemente, dar puse împreună erau teribile. Deci, echipajul a făcut tot ceea ce a putut, au pregătit barca de salvare, au înfășurat barca cu cabluri, au coborât ancora în mare, au azvârlit marfa, au aruncat echipament peste bord, dar nimic nu a funcționat.

(vom continua în ediția următoare)

Turn around!

Anne Graham Lotz

"This day I call heaven and earth as witnesses against you that I have set before you, life and death, blessings and curses. Now choose life, so that you and your children may live ..." —Deuteronomy 30:19

As I have watched our nation over the last few years, I am convinced we have taken many wrong turns and therefore we are on the wrong road and going in the wrong direction. As a result we are imploding into chaos, corruption, confusion and in the end we will crumble onto the ash heap of history. Unless we turn around, we will never reach our destination of abundant life, liberty and true happiness for all.

On the morning of Friday, June 24, the Supreme Court took a significant step in leading our nation to turn around when it overturned Roe vs. Wade. Six courageous justices chose life. I applaud their decision as a victorious first step for the well-being of our entire nation as we turn around from the federalized legalization of choosing death.

Every farmer knows that life is in the seed. Human life is no different. Life begins at conception. Period.

I am also heartened that SCOTUS upheld religious liberty when the same six justices decided the right of a former high school football coach, Joe Kennedy, to publicly pray on the field after a game. It seems ludicrous to think that he had been fired for doing so. While I respect separation of church and state, I believe in many instances it has been misused and applied in a way never intended, as though it means separation of state and God. The danger is that if we, as a nation, separate from God, He will separate Himself from us.

So ... are we as a nation beginning to turn around?

The Biblical Old Testament prophet Hosea called on his nation to, *"Come, let us return to the Lord. He has torn us to pieces but He will heal us; He has injured us, but He will bind up our wounds."* God Himself echoed that call to turn around when He spoke through the prophet Joel, *"Even now ... return to Me with all your heart."* Even now ... when there is rioting in the streets, churches burned, Life Care Centers fire bombed, with fear, anger, hatred, and divisiveness replacing civil discourse ... even now, Joel exhorts, *"Rend your heart and not your garments. Return to the Lord your God, for He is gracious and compassionate, slow to anger and abounding in love, and He relents from sending calamity. Who knows? He may turn and have pity and leave behind a blessing"* (Joel 2:13-14).

In other words, if we return to God, He will return to us.

Turning around is another way of defining what it means to repent. The first word Jesus spoke when He began His public ministry was, *"Repent."* Turn around. At Pentecost, when Peter was asked how a person could get right with God, he answered, *"Repent."* Turn around.

At a very dangerous, critical time when we are looking at food shortages that includes lack of baby formula, skyrocketing gas prices, record breaking inflation, rising violent crime, nuclear threats from our enemies, and other crises, God has promised: *"If My people, who are called by My name, will humble themselves and pray and seek My face and turn [turn around] from their wicked ways, then will I hear from heaven and will forgive their sin and will heal their land. Now my eyes will be open and My ears attentive to [their prayers]."*

It's time, America, to turn around! Beginning with you and me. (This call is for the whole world./Editor's note)

billygraham.org

Serv sau Rob?

Watchman Nee

Dacă ne dăm lui Dumnezeu fără rezerve vor trebui făcute multe ajustări: în familie, sau în afaceri, sau în relațiile din Biserică, sau în vederile noastre personale. Dumnezeu nu va îngădui să rămână nimic din noi. Degetul Lui va atinge un punct după altul, tot ce nu este din El și va spune: „*Asta trebuie să dispară*”. Ești de acord? Este o nebunie să opunem rezistență lui Dumnezeu, și este întotdeauna înțelept să ne supunem Lui. Admitem că mulți dintre noi încă avem controverse cu Domnul. El vrea ceva, în timp ce noi vrem altceva. La multe lucruri nici nu îndrăznim să ne uităm îndeaproape, sau să ne rugăm despre ele, și nici nu îndrăznim să ne gândim la ele, ca nu cumva să ne pierdem pacea. Noi putem evita subiectul în acest fel, dar făcând așa vom ieși din voia lui Dumnezeu. Este întotdeauna ușor a ieși din voia Lui, însă suntem binecuvântați când ne predăm în mâna Lui, dându-I voie să facă cum crede El de bine cu noi.

Cât de bine este să fim conștienți de faptul că îi aparținem Domnului și nu nouă înșine! Nu există nimic mai prețios în toată lumea. Această conștiință ne face să realizăm prezența Lui continuă cu noi. Eu trebuie să înțeleg mai întâi că sunt posesia lui Dumnezeu înainte de a simți prezența Lui cu mine. Odată ce proprietatea Lui este stabilită, nu voi îndrăzni să fac nimic în interesul meu pentru că sunt proprietatea lui exclusivă. „*Nu știți că, dacă vă dați robii cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?*” (Romani 6:16) Cuvântul rob este folosit de câteva ori în a doua jumătate a capitolului 6 din Epistola Apostolului Pavel către Corinteni. Care este diferența dintre serv și rob? Un serv poate servi altcuiva, el nu este proprietatea celui ce îl angajează. Dacă îi place de cel ce l-a angajat, îl servește pe el, dacă nu, caută un altul. Cu robul lucrurile stau cu totul altfel. El nu este numai un serv, ci este posesia celui pe care-l servește. Cum am ajuns eu robul Domnului? În ce-L privește pe El, m-a cumpărat, și în ce mă privește pe mine, m-am dat pe mine însumi Lui. După dreptul răscumpărării sunt proprietatea lui Dumnezeu, dar dacă este să fiu robul Lui, eu trebuie să mă dau Lui de bună voie căci El nu mă va forța niciodată s-o fac.

Necazul cu mulți creștini astăzi este că au numai o vagă idee despre ceea ce cere Dumnezeu de la ei. Ce ușor este să spui: „*Doamne, sunt gata de orice!*” Știi tu, creștine, că Dumnezeu îți cere viața ta? Idealuri prețuite, voința puternică, relații dragi, munca mult iubită vor trebui să dispară; deci nu te da pe tine lui Dumnezeu decât dacă ești serios în decizia aceasta. Dumnezeu te ia în serios dacă tu ai fost serios când te-ai dat Lui.

Ce a făcut Domnul cu pâinile aduse de băiatul galilean? El le-a rupt. Dumnezeu întotdeauna rupe ceea ce I se oferă, dar după aceea El binecuvântează ce i s-a oferit și folosește pentru împlinirea nevoilor altora. După ce te-ai dat Domnului, El începe să te frângă. Toate par să meargă pe dos, și tu protestezi și găsești greșeli în căile Domnului. Dacă rămâi la faza asta nu vei fi decât un vas spart, care nu va fi de folos nimănui; nici lumii, pentru că ai mers prea departe ca să poți fi folosit de lume, și nici lui Dumnezeu, pentru că nu ai mers destul de departe ca El să te poată folosi. Tu ai ieșit din mersul lumii și ești în controversă cu Dumnezeu. Aceasta este tragedia multor creștini.

Actul inițial al dăruirii mele Domnului trebuie să fie fundamental. Apoi, zi după zi, trebuie să merg înainte dând Domnului, nu găsind defecte în felul lui Dumnezeu de a mă folosi, ci acceptând cu laudă chiar și ceea ce carnea mea găsește greu de dat. În asta constă adevărata îmbogățire. Eu sunt al Domnului și nu mă mai consider al meu însumi, ci recunosc în toate stăpânirea și autoritatea Lui. Aceasta este atitudinea în care Dumnezeu își găsește plăcere și care, dacă o menținem, arată consacrarea noastră. Nu mă consacru la a fi un predicator sau misionar; mă consacru lui Dumnezeu să fac ceea ce El vrea, acolo unde sunt: la școală, la birou, în bucătărie, sau oriunde găsește înțelepciunea Lui de bine să mă trimită. Orice alege El pentru mine este cu siguranță cel mai bine, căci numai bine poate fi pentru cei care sunt în întregime ai Lui. Fie ca noi să fim întotdeauna conștienți de faptul că nu suntem ai noștri înșine.

Pasaj din *Viața Creștină Normală* de Watchman Nee
tradus de Simona Bondor, Biserica Baptistă Adelaide SA

.....

Și târziu, când Paradisul s-a închis c-un vuiet lin,
printre stele, către poartă, vine-ncet un biet străin.
Ochii lui sunt plini de frică. Păru-n frunte. Fața suptă.
Peste trupul plin de sânge, poartă o cămașă ruptă.

- Ce vrei tu? îi spune unul dintre îngerii străjeri.
- Cine ești? îl mai întreabă iscodind cu ochi severi.
- Eu?... răspunde-ncet străinul copleșit de un oftat,
sunt un păcătos din lume... Nu știu să fi fost păcat
să nu-l fi făcut în viață. Am ucis. Am jefuit.
De copil m-a prins o vrajă de pahar și de cuțit.
Mă țineam ascuns în peșteri și pândeam pe cei bogați.
Sângele curgea ca apa. Apoi, galbenii prădați
mi-i luau toți cârciumarii și femeile pierdute.
Și cădeam în zori pe-o vale între brusturi și cucute.
La altare n-am dus jertfă nicio mierlă, de când sunt.
N-am știut de rugăciune. N-am avut nimica sfânt.
O putere, un balaur, îmi da brânci să beau, să prad...
- Vai, destul... vorbi străjerul. Locul tău e-acolo-n lad.

Și, cu mâna lui întinsă, i-arată în jos, sub Cer,
într-o gură de-ntuneric, flăcări vii într-un crater.
Se uită-ngrozit străinul. Iar apoi încet șopti:
- Da... acolo... Dar ascultă. Înainte de-a muri,
osândit fiind la moartea cea mai grea, mai blestemată,
țintuit pe lemnul crucii, am văzut, hulit de gloată,
un profet murind alături. Ba... mai mult ca un profet!
Nu era un om din lume. Ci, sub fruntea de nămet,
îi plutea în ochi o pace... și-o dumnezeire-n grai.
El mi-a spus privind-mi fața: Azi vei fi cu Mine-n Rai!

Și acum o întrebare... un cuvânt mai am de spus:
Dacă tot ce văd e Raiul, nu-i pe-aici Acel Isus?..
- O! Isus? E-aici în slavă... tot ce vezi îi aparține.
Dar de ce-ți acoperi fața hohotind? Sau plângi, străine?
- Rogu-te, o vorbă numai... Nu știu cum să-mi spun amarul...
Dacă e Isus aicea... spune-l c-a venit tâlharul.

- Vino!... Poarta e deschisă... Domnul îi vorbește-n prag.
Îl privește lung tâlharul. Pașii înapoi se trag...
E Isus acest arhanghel în veșminte sclipitoare?
Părul... Nu-i al Lui. Nici brâu. Nici cămașă de ninsoare.
Dar... privirea blândă... Ochii. El e! Și-a căzut grămadă.
Cum? Dar cine îl ridică? Ochii lui nu pot să creadă...
- Doamne, sunt murdar... și-n zdrențe. Sunt...
și-și frânse vorba-n dinți...
- Eu... în haine de lumină? Eu, tâlharul, printre sfinți?

Și luându-l blând cu Sine, strălucitul Voievod,
lângă tron ducându-l, zise: „El Mi-a fost întâiul rod!”
Și-acum să știe oricine: Unde a intrat tâlharul,
nu-i pe lume om să creadă și să nu-l primească Harul!
Nu-i păcat pe care Domnul nu și-a pus făgăduința.
Unul singur nu se iartă niciodată: Necredința!

Lespezi grele de durere

*(o cântare de iubire către Domnul lui,
scrisă de Nicolae Moldoveanu)*

Lespezi grele de durere
De m-ar apăsa, de m-ar apăsa
Și de-aș bea oțet cu fiere
Și-aș fi dus pentru-junghere,
Nu te voi lăsa Isuse, nu te voi lăsa.

Carnea chiar de mi-ar desface
Cei ce mă urăsc, cei ce mă urăsc,
Facă răul cât mi-ar face
Plămădindu-l cât le-or place,
Nu te părăsesc Isuse. nu Te părăsesc.

În prigoană și rănire
Chiar de va veni, orice va veni
Din credința-mi, din iubire,
De sub crucea Ta pe mine
Nu mă va clinti Isuse, nu mă va clinti.